

Sommerhilsner 2005-08-21

Tirsdag den 19. juli.

Kære venner, familie, naboer og kombinationer heraf !
Vi er nu endelig kommet af sted på vor sejltur. Vi har set situationen lidt an fordi Stinas mor er kommet på plejehjem og det har været svært og har krævet særlig opmærksomhed. Men nu går det godt og der er lavet en opmærksomhedsplan med hele familien som agenter.

Der fulgte i øvrigt mange rare ting med at klappe hesten. Vi nåede at være hjemme under jazzfestivalen, herunder en fantastisk koncert i operaen med jungleorkestret. Vi kunne være med til at hjælpe Gitte med at flytte hjemmefra (til Amager !) og opleve hendes glæde ved sit nye sted. Vi kunne for en gangs skyld nyde lidt af sommeren i vores dejlige hus med vores dejlige naboer og se vores nye badebro blive sat op. Og selve det at lade tingene ske som de må ske og tage alt med sindsro viste sig også at være godt for sjælen.

Men nu er vi af sted. Og det er godt. En dramatisk afgang med tov i skruen og dykker assistance, første tur gik kun seks meter ud i bassinet. Batterierne strejkede, men af sted kom vi, tog hele turen til Marstrand i et hug, 24 timer, en anstrengelse som man altid nyder bagefter. Her stødte vi til Troels og Rikke og deres tre unger og har fulgtes med dem siden. Vi har jo mange Skärgårdsfiduser som vi gerne vil lade gå videre.

Og i år ankom vi så til Lille Hamburgön hvor vi denne gang kun kan blive nogle få dage, men de blir brugt effektivt, i aftes rejekalas og i dag (i regnen ture til iskonditoriet i samlet flok med Sara og Ole og Pia.

Hvis I vil reflektere på denne mail så skal det ske til afsenderadressen

anderssommerkonto@tiscali.dk

vi hører gerne om jeres feriefornøjelser.

Hilsen fra
Anders og Stina.

Fredag den 22. juli.

Kære venner (det dækker heldigvis alle på listen) !
Nu ligger vi i Strömstad, nær den norske grænse, hvilket tydeligt ses af, at mindst 80 procent af bådene er norske, mange af dem på forsyningstogt. Det er en meget travl havn. Og moderne, frit tilgængeligt internet ! Det er nok fremtiden. Det passer mig egentlig fortræffeligt, livskvalitetsviseren stiger et par streger deved. Mærkeligt ikke ? En passioneret brevskriver der begynder både at skrive og sende breve og ikke blot blindkoncipere.

Tak for de responser der allerede er kommet, de forsikrer om at der er hul igennem og fornøjelsen ved at læse er faktisk mindst lige så stor som fornøjelsen ved at skrive. Tinne fremhæver at det er fordi man har tid til det om sommeren og det er jo lige præcis det der er sagen. Hvor meget der er om snakken skal jo vise sig når vi skal til at løse det luksusproblem som vi har fået på NAT på RUC, hvor en truende uddøen nu afløses af en oversvømming af studerende. Det ligner virkelig noget af en udfordring, også udover hvad vi lønligt har gået og håbet, men næppe troet. Men jeg fortsætter dog ferien uden at skælve over en smule medgang.

Vi har netop holdt afskedsparti med Rikke og Troels og hvad deraf følger. Store fede jomfruhummere som vi selv har kogt levende (hummerne). Skønt at være sammen med børn på 6 og 9 som kan sætte pris på den nydelse ! Havets frugter er virkelig en af trumferne ved en skærgårdsferie. Som kan være mere afvekslende end man måske skulle tro. I aften er der lokal Miss World kåring på den lokale havneknejspe, hvor lokal ved vi ikke. I overmorgen er der klassisk festival på Kosterøerne, som ligger en time herfra, og nej, det er ikke Kostervalsen der skal spilles.

Men Kostervalsen stammer fra Koster. I husker den vel fra Giro 413, ønskekoncerten, hvor den var fast ingrediens da jeg var barn. Den er i øvrigt aktuel for os fordi den gav navn til en film som blev indspillet på Lilla Hamburgön, vor faste station, for en fyrre år siden, (ikke Bergmann !). Og tro det eller ej: Torkels ø har her i sommer været åsted for endnu en filmoptagelse, hvis foreløbige resultat er at filmholdet har brugt al vandet på øen og hvis mere blivende følger vil kunne ses i biograferne her en gang i efteråret.

I undrer jer vel over hvad det er der kan være så fascinerende ved Skärgården.

Det når vi jo også altid at spørge os selv om på den lange, ensformige, undertiden barske døgnlange stropetur herop. Men spørgsmålet bliver overflødigt når man er her. Og at formulere svaret på en for andre forståelig måde er selvfølgelig umuligt. At springe rundt på de solvarme klipper er det første man tænker på. Lige som det første den grimme ælling kommer til at tænke på er hvor dejligt det er at flyde på vandet og dykke. Og I tænker måske som katten: ?Ja spør lige den gamle kone om hun skulle nyde noget af at ligge og flyde og dykke?. Men det er det. Og nydelsen af den landskabelige variation, som stadig giver nye variationer nu for mit vedkommende på 20. år. Spændingen ved at finde sin egen klippe og prøvende ligge til ved den. Rutinen bliver aldrig så stor at den tæmmer spændingen. Det er en kompliceret sag at afgøre om der er dybt nok ind til klippen samtidig med at ankeret skal kastes på det rigtige tidspunkt. Foretage et vellykket spring i land, holde båden tilbage og finde passende fortøjningsmuligheder, en klippeblok at slå fortøjningen omkring, en sprække hvor man kan banke en kile i. Måske

et træ at binde omkring. Og hvad med vinden, hvad vil der ske hvis den skifter.

Selve skærene og øerne byder på stor geologisk og botanisk variation.

Aftenerne

er lange. Solnedgangene fantastiske og panoramaerne fra højdepunkterne utrolige. Jeg bliver aldrig træt af at konstatere at verden passer med kortet. Er det matematikerens glæde over virkelighedens overensstemmelse med modellen.

Det regner og blæser indimellem. Så går der naturligvis bare sommerhus i den med den medbragte litteratur. Kender i Henning Mortensens lille mesterstykke

om Tolderens sidste dage ? Lystig og underfundig i sin veltæmmede tragik.

Vi kan jo ikke komme uden om at vi kommer tættere på at fundere over vilkårene

for afslutningen, i første omgang vore egne gamles, men vores egen skimtes jo også et sted (langt ude) i horisonten. Det er den første af hans bøger jeg har læst, men ikke den sidste.

Men vi har to dejlige uger foran os endnu. Og I skal høre mere.

De varmeste hilsner fra

Anders og Stina.

Lilla Hamburgön.

Torsdag den 28. juli 2005.

Om lidt tager jeg ind til Hamburgssund og checker min mail. Følgende er altså skrevet inden.

Vi er nu for os selv og det er jo også fantastisk. Ferie i en sejlbåd giver store sindsbevægelser. En lille smule solskin på det helt rigtige tidspunkt kan gøre underværker. I skulle se Stina ligge på ryggen på Tjälleskär i solen, det er nydelse (skal forstås på begge måder). Men så samme nat at ligge halvvejs søvnløs fordi det blæser alt for meget, båden rykker i fortøjningerne,

egentlig fare er der ikke tale om, men det giver oplagt muligheder for humørstigninger.

De indfinder sig så om morgenen, når vi gennem over en times koncentreret indsats med fortøjningerne får flyttet båden 10 meter længere i læ. Strabadser og drama giver jo også adrenalin på den gode måde. Men når vi så om aftenen

ligger helt roligt i læ af et klippemassiv trods hård vind ude i verden

og har taget solnedgangsturen til toppen så ? Og om morgenen kan vi lægge (!) til ved en kutter i Havstenssund og købe to kg nykogte krabbeklør, endnu varme, så er vores forventninger indfriet til perfektion.

Det med krabbeklørerne har vi nemlig oplevet på nøjagtig samme måde for en del år siden, og vi har tænkt på den oplevelse hver gang vi har passeret det sted. Gentagelsen, genoplivelsen af de gode gamle minder er et helt afgørende element i glæden ved skærgården. Vi genopsøger gamle pladser som

har bragt glæder tidligere. Men bliver også tit endnu gladere over at prøve helt nye steder, og her er mulighederne utællelige. Som i næsten alle forhold åbner der sig flere muligheder jo mere man kommer til at kende. Tro ikke at du overhovedet kender Skærgården bare fordi du har sejlet her i 20 år, næsten hvert år. Der er stadig meget at finde i detaljen, selvom alle detaljer jo bliver passet ind i overordnet system af grundstemninger og grundoplevelser.

Matematikerne vil forstå mig når jeg siger at hver eneste oplevelsesinstans genopliver hele den ækvivalensklasse af oplevelser som den repræsenterer.

Men også det at skulle vælge mellem det kendte og sikre og det nye og eksperimenterende

flere gange hver dag er jo med til at holde sindet passende i bevægelse. Det giver faktisk basis for en interessant filosofisk ekskurs. Som jeg dog vil spare jer (og mig selv) for. Men tænk nu alligevel lidt over det.

Sindsbevægelser kommer også fra kommunikationen via telefon. Vi følger godt

med i familiens og vennernes glæder og sorger, der er begge. Det glædeligste

er nok den besked vi fik i dag om at Gitte er kommet ind på designskolen i første hug og at hun i øvrigt har det godt med at bo i sin nye lejlighed. Det er ærgerligt at høre om at lynet er slået ned i vores lille hus i Sverige, men en trøst at det kun (!) er pumpen til brønden som har lidt blivende overlast.

Vi er tilbagevejen og afhængigt af vejret og skæbnen i øvrigt vil vi være hjemme en gang mellem den kommende søndag og den næste.

Varme og også tempererede hilsner fra Anders og Stina.

Et par servicemeddelelser.

1) For dem af jeg som vi har underholdt med vores kostomlægning med vægtreducerende

sigte kan vi fortælle at det går udmærket med at realisere den også på ferie og at grammene fortsat rasler af os.

2) For dem af jer som har nydt godt af Stinas små-beretninger er der den sørgelige nyhed at hun har fået vrøvl med sin mobiltelefon som indtil videre ikke er tilgængelig. Al henvendelse henvises til Anders mobil 22736707.

3) For dem som jeg først nu har fået sat på listen er her de tidligere sommerferiebreve

Torsdag den 11. august

Kære alle !

Ja så er vi hjemme igen. Faktisk kom vi hjem forrige mandag, det blev ekspresudgaven af hjemturen; der var noget i luften der fik os til at vælge det. Der var fortsat meget vand i vente, men hjemturens sidste lange dag over Kattegat foregik i perfekt sejlvejr, sol og medvind (agten for tværs, rummende fra halv vind til næsten plat læns), og lige netop den smule sol til den hel rette tid som kan udrette mirakler. Vi blev modtaget på havnen af en komite af børn og børnebørn, det er næsten mirakuløs lykke.

Der er ikke sket mirakler med Stinas mor, men det går såmænd også udmærket med mindre.

Den fremskyndede hjemkomst gav os lejlighed til at inspicere vores svenske gods. Lynet var heldigvis ikke slået ned i huset selv, men i den nært liggende transformatorstation, som lige inden sin nedsmeltning nåede at levere en noget for kraftig strøm. Men alt det er der nu rettet op på.

Ja og så er vi selvfølgelig startet på arbejdet igen. Det mirakuløse optagelsestal for RUC, som jeg har fortalt om tidligere, var skrumpet noget, uden dog på nogen måde at nærme sig den katastrofe ikke var noget der kun forekom i pessimisternes fantasi. Men de har heldigvis noget at sunde sig på, pessimisterne. Hvordan har pessimister det egentlig med uopfyldte forventninger. Nå, det er der forhåbentlig ikke nogen af jer som kan svare på.

Dette er altså den sidste hilsen fra denne sommerpostkonto og jeg vil bede alle om at anvende min sædvanlige konto am@ruc.dk.

Pludselig sidste sommerhilsen, men den er varm,
fra Anders og Stina